

எவ்வுயிரு மறிவென் றிராதவ் வுயிர்க்கெலா
 மெமனா யிருந்ததுட்டன்
 எனக்கீ ளுளோருல கிருப்பரோ வென்றிக
 வியம்பிய பொலாததுட்டன்
 ஒவ்வாத செயல்களுக் கொவ்வாத மக்களையு
 மொவ்வவே செய்ததுட்டன்
 ஊரார்கள் சொத்தின்மே லாசையுற் றிதமோச
 வரைபல வுரைத்ததுட்டன்
 அவ்வியர்க ணையமுற் றங்காடி நாய்போ
 லலைந்துபுக ழற்றதுட்டன்
 அத்தனை யிகழ்ந்திட்ட துட்டனா னாதலா
 மலவன் பைப்பெருக்கித்
 திவ்விய சதானந்த வீடளித் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

எவ்வுயிரும் அறிவு என்று இராது அவ் வுயிர்க்கெலாம்
 எமனாய் இருந்த துட்டன்
 எனக்குளூ உளோர் உலகுஇருப்பரோ என்று இகல்
 இயம்பிய பொலாத துட்டன்
 ஒவ்வாத செயல்களுக்கு ஒவ்வாத மக்களையும்
 ஒவ்வவே செய்த துட்டன்
 ஊரார்கள் சொத்தின் மேல் ஆசைஉற்று இதமோச
 உரைபல உரைத்த துட்டன்
 அவ்வியர்கள் நேயம்உற்று அங்காடி நாய்போல்
 அலைந்து புகழ் அற்ற துட்டன்
 அத்தனை இகழ்ந்திட்ட துட்டன் நான் ஆதலால்
 அமல அன்பைப் பெருக்கித்

41. அவ்வியம் = மனக்கோட்டம் (= அழுக்காறு) என்பது யி - நிகண்டு. அவ்விய முடையார்
 “அவ்வியர்கள்” எனப்பட்டமை காரணக்குறி.

திவ்விய சதானந்த வீடுஅளித்து ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! எவ்வுயிரும் இன்ப துன்பங்களை நுகர்ந்து அறியும் அறிவுடையவை என்று கருதாமல், அவ்வுயிர் களுக்கெல்லாம் உயிரைக் கொல்லும் இயமனாய் இருந்த தீயவன்; எனக்குச் சமமானவர் இந்த உலகில் இருக்கிறார்களோ என்று தன் வலிமையைப் புகழ்ந்து கொண்ட பொல்லாத தீயவன்; நன்னெறிக்கு ஒவ்வாத செயல்களைச் செய்ய மனம் ஒவ்வாத நல்லவர்களையும் ஒவ்வச் செய்த தீயவன்; ஊராருடைய சொத்துக்கள்மீது ஆசை கொண்டு வஞ்சனை வார்த்தைகள் பல பேசிய தீயவன்; பொறாமைக்காரர்களிடம் நட்பு வைத்து கடைத்தெருவில் அலையும் நாய்போல் அலைந்து புகழ் அற்ற தீயவன்; இறைவனை இகழ்ந்து பேசிய தீயவன்; ஆதலால் குற்றமில்லாத அன்பை மிகுதியாக்கித் தெய்வீகமானதும், என்றும் பேரின்பமுள்ளதுமான வீடுபேற்றை அளித்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

41

வேதநிஜ நூலீறு கேட்டிவை வெறுஞ்சொலென
 விட்டுலகி னின்றதுட்டன்
 வித்துவா னானென்று கவிதைபல பாடியே
 வீணா டொலைத்ததுட்டன்
 வாதவினை யாற்பிரவு வாவே னெனாவுலகை
 மதியாம னின்றதுட்டன்
 வாலிப ருடன்கூடி யரியரன் கோயில்களில்
 வனிதைமயல் கொண்டதுட்டன்
 பாதகஞ் செய்யப் படாதென்று சொல்லியப்
 பாதகஞ் செய்ததுட்டன்
 பங்காளி வஞ்சகத் துட்டனா னாகலிற்
 பரமவன் பைப்பெருக்கிச்
 சேதகப் பாதச் செருக்களித் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

வேத நிஜ நால் ஈறு கேட்டு இவை வெறும் சொல் என
 விட்டு உலகில் நின்ற துட்டன்
 வித்துவான் நான் என்று கவிதை பல பாடியே
 வீணாள் தொலைத்த துட்டன்
 வாதவினையால் பிரபு ஆவேன் எனா உலகை
 மதியாமல் நின்ற துட்டன்
 வாலிபருடன் கூடி அரி அரன் கோயில்களில்
 வனிதை மயல் கொண்ட துட்டன்
 பாதகம் செய்யப்படாது என்று சொல்லி அப்
 பாதகம் செய்த துட்டன்
 பங்காளி வஞ்சகத் துட்டன் நான் ஆகலின்
 பரம அன்பைப் பெருக்கிச்
 சேதகப் பாதச் செருக்கு அளித்து ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு னும் சலதி பொங்கும் உள்ணரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! ஞான நூலான வேதாந்த நூலைக்
 (உபநிடதம்) கேட்டுவிட்டு, இது வெறும் சொல் என்று கூறி,
 அதனைக் கேட்காமல் உலகப் பற்றில் மூழ்கிய தீயவன்; பெரிய
 புலவன் நான் என்று சொல்லிக்கொண்டு கவிதைகள் பல பாடி,
 வாழ்நாளைப் பயனில்லா நாட்களாகக் கழித்த தீயவன்; இரசவாதத்
 திறமையால் பெருஞ்செல்வன் ஆவேன் என்று செருக்குற்று உலகை
 மதிக்காமலிருந்த தீயவன்; வாலிபருடன் கூடிச் சென்று சிவன்,
 திருமால் கோயில்களில் பெண்களிடம் காமம் கொண்டு திரிந்த
 தீயவன்; பாதகம் செய்யக்கூடாது என்று பிறர்க்கு வெறும் போதனை
 செய்துவிட்டுப் பாதகம் செய்த தீயவன்; பங்காளியையும்
 சொத்திற்காக வஞ்சனை செய்த தீயவன் நான். ஆதலால் மேலான
 அன்பைப் பெருக்கி, உனது சிவந்த திருவடியில் சேர்த்து அடிமை
 கொண்டருள்வாயாக!

42

பொருணட்பி லாசையுற் றதிகார வவைகளிற்

பொய்யுரை புகன்றதுட்டன்

புண்ணியஞ் செய்கிறே னென்றுபிறர் காணப்

பொருந்தா தளித்ததுட்டன்

ஒருவரு நமக்குநிக ராகாரெ னுன்மத்த
 மோயாது கொண்டதுட்டன்
 உல்லாச வுடையுடஇ யெல்லாரும் வீணனென்
 றுன்னிட நடந்ததுட்டன்
 குருவைப் பணிந்துபொரு ளறியாத துட்டனிடு
 கூலிகள் குறைத்ததுட்டன்
 குல்லையபி னுண்மருட் டுட்டனா னாகலிற்
 குறைவிலன் பைப்பெருக்கித்
 திருவளரு மடிமதர்வு வீடளித் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

பொருள் நட்பில் ஆசைஉற்று அதிகார அவைகளில்
 பொய்உரை புகன்ற துட்டன்
 புண்ணியம் செய்கிறேன் என்று பிறர் காணப்
 பொருந்தாது அளித்த துட்டன்
 ஒருவரும் நமக்கு நிகர் ஆகார் எனு உன்மத்தம்
 ஓயாது கொண்ட துட்டன்
 உல்லாச உடையுடஇ எல்லாரும் வீணன் என்று
 உன்னிட நடந்த துட்டன்
 குருவைப் பணிந்து பொருள் அறியாத துட்டன் இடு
 கூலிகள் குறைத்த துட்டன்
 குல்லை அயின் உண் மருள் துட்டன் நான் ஆகலில்
 குறைவில் அன்பைப் பெருக்கித்
 திருவளரும் அடி மதர்வு வீடு அளித்து ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! பொருள் சேர்க்கையில் ஆசை
 கொண்டு, அதிகார மன்றங்களில் பொய் வார்த்தைகள் சொன்ன
 தீயவன்; புண்ணியம் செய்கிறேன் என்று சொல்லிப் பிறர் காணும்படித்

தகாதவர்களுக்குப் பொருளை அளித்த தீயவன்; நமக்கு ஒருவரும் நிகராக மாட்டார் என்று ஓயாது பித்தம் கொண்ட தீயவன்; ஆடம்பரமான உடையணிந்து கண்டோர் எல்லோரும் இவன் ஒரு வீணன் என்று நினைக்கும்படி நடந்த தீயவன்; ஆசிரியரைப் பணிந்து நூலின் பொருளறிந்து கொள்ளாத தீயவன்; வேலைக்குரிய கூலியைக் கொடுக்காமல் குறைத்துக் கொடுத்த தீயவன்; கஞ்சா, அபின் ஆகியவற்றை உட்கொண்டு மருள் கொண்ட தீயவன்; ஆகையால், குறைவில்லாத அன்பை என்னிடத்துப் பெருக்கித் திருவளரும் திருவடியின்பம் உடைய வீடுபேற்றை அளித்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

43

நல்லமனி தன்போ லியம்பியுள் ளுக்குளே
 நஞ்சா யிருந்ததுட்டன்
 ஞாயத் தலத்திலே பக்ஷபா தம்பேசி
 ஞாயங் கெடுத்ததுட்டன்
 எல்லிலு மிருட்டிலுங் கள்ளத் தனத்தையே
 யிதயத்தில் வைத்ததுட்டன்
 ஏழைக் கிரக்கமுற் றையமிடு வோர்களை
 யிடாதுதடை தந்ததுட்டன்
 புல்லறி வுளாரைச் சினேகித் தடாதவனு
 போகத்தில் வீழ்ந்ததுட்டன்
 புண்ணியம தில்லாத துட்டனா னாகலிற்
 புரணவன் பைப்பெருக்கிச்
 செல்லொணா நெறிதடுத் தடியளித் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

நல்ல மனிதன் போல் இயம்பி உள்ளுக்குஉளை
 நஞ்சாய் இருந்த துட்டன்
 ஞாயத் தலத்திலே பக்ஷபாதம் பேசி
 ஞாயம் கெடுத்த துட்டன்
 எல்லிலும் இருட்டிலும் கள்ளத் தனத்தையே
 இதயத்தில் வைத்த துட்டன்
 ஏழைக்கு இரக்கம்உற்று ஐயம் இடுவோர்களை
 இடாது தடை தந்த துட்டன்

புல் அறிவுளாரைச் சீனேகித்து அடாத அறு
 போகத்தில் வீழ்ந்த துட்டன்
 புண்ணியம் அது இல்லாத துட்டன் நான் ஆகலின்
 புரண அன்பைப் பெருக்கிச்
 சொல்லுணா நெறி தடுத்து அடி அளித்து ஆள் அரோ
 தீத்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! நல்ல மனிதனைப்போலப் பேசி மனத்திற்குள்ளே கொல்லும் நஞ்சுபோல் நினைக்கும் தீயவன்; நீதிமன்றத்திலே ஒருதலைப்பட்டசமாகக் கூறி நீதியைக் கெடுத்த தீயவன்; பகலிலும் இரவிலும் கள்ளத்தனத்தையே மனத்தில் வைத்த தீயவன்; ஏழைகளுக்கு இரங்கிப் பிச்சை இடுவோரைக் கொடுக்காதபடித் தடுக்கும் தீயவன்; அற்ப அறிவுடையவரைச் சினேகிதம் செய்து கூடாத ஒழுக்கத்தில் வீழ்ந்த தீயவன்; புண்ணியம் சிறிதும் இல்லாத தீயவன் நான். ஆகையினால், முழு அன்பைப் பெருக்கிச் சொல்ல முடியாத வழிகளைத் தடுத்துத் திருவடியளித்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

44

போய்வருத லோராத நாய்போல வுண்பதே
 புத்தியென வோதுதுட்டன்
 புறணிபே சிப்பேசி யொருவர்க்கு மாகாத
 புல்லர்கட் கானதுட்டன்
 பேய்களுக் கடிமையாய் நின்சரண நாடாது
 பேயா வழன்றதுட்டன்
 பிறருக்கு நமதுதுயர் வரவென்று கருதிடும்
 பெற்றிநனி கொண்டதுட்டன்
 நோய்வந்த காலையிற் பேய்களைக் கும்பிட்டு
 நோன்மையை மறந்ததுட்டன்
 நோலாமை மிக்குடைய துட்டனா னாதலா
 னுகைவிலன் பைப்பெருக்கித்

தீயிற் புகார்பெற்ற வடியளித் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெணுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

போய் வருதல் ஓராத நாய்போல உண்பதே
 புத்தி என ஒது துட்டன்
 புரணி பேசிப் பேசி ஒருவர்க்கும் ஆகாத
 புல்லர்க்கு ஆன துட்டன்
 பேய்களுக்கு அடிமையாய் நிண்சரணம் நாடாது
 பேயா உழன்ற துட்டன்
 பிறருக்கு நமது தயர் வர என்று கருதிடும்
 பெற்றி நனி கொண்ட துட்டன்
 நோய் வந்த காலையில் பேய்களைக் கும்பிட்டு
 நோன்மையை மறந்த துட்டன்
 நோலாமை மிக்குடைய துட்டன் நான் ஆதலால்
 நுகைவு இல் அன்பைப் பெருக்கித்
 தீயில் புகார் பெற்ற அடி அளித்து ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவசுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! எதற்காகக் போகிறோம் எதற்காக
 மீளுகிறோம் என்று அறியாமல் அலைகின்ற நாய் போல, உண்பதே
 அறிவுடைமை எனக் கூறும் தீயவன்; புறணி பேசிப் பேசி ஒருவர்க்கும்
 பயன்படாத அறிவீனர்க்குப் பயன்பட்ட தீயவன்; பேய்களுக்கு
 அடிமையாகி உன் திருவடியை நாடாமல் பேய் போல உழன்ற
 தீயவன்; நாம் அனுபவித்த துன்பத்தைப் பிறரும் அனுபவிக்க
 வேண்டும் என்னும் கெட்ட தன்மை கொண்ட தீயவன்; நோய் வந்த
 காலத்தில் தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டிப் பேய்களைக் கும்பிட்டு,
 உண்மைத் தவத்தை மறந்த தீயவன். ஆதலால் தளராத அன்பைப்
 பெருக்கித் தீவினைகளில் செல்லாதவர்கள் பெற்ற திருவடியை
 அளித்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

கனவாட கப்புதையல் பெறவென்று கோவிலிற்
 காலைமா லையும்வணங்கிக்
 கருதிய படிக்கது வராதபோ திதுவெறுங்
 கல்லென் றுரைத்ததுட்டன்
 மனைமகா ரிகுளைகளை மனநோவ விட்டுமறு
 மனைதேடி நின்றதுட்டன்
 மறநடைய ரைப்புகழ்ந் தவரிடும் பொருள்பலவும்
 வாங்கிமகிழ் வுற்றதுட்டன்
 மனதின்ன தறிவின்ன தென்றினி துணர்ந்துநல்
 வழியினட வாததுட்டன்
 மாதவரை வைதுள்ள துட்டனா னாகலின்
 வண்மையன் பைப்பெருக்கித்
 தினமுநின் சேவடி யிருக்கவின் றாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் னூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

கன ஆடகம் புதையல் பெறஎன்று கோவிலில்
 காலை மாஸையும் வணங்கிக்
 கருதியபடிக்கு அது வாராத போது இது வெறும்
 கல் என்று உரைத்த துட்டன்
 மனை மகார் இகுளைகளை மன நோவ விட்டு மறு
 மனை தேடி நின்ற துட்டன்
 மற நடையரைப் புகழ்ந்து அவர் இடும் பொருள் பலவும்
 வாங்கி மகிழ்வுற்ற துட்டன்
 மனது இன்னது அறிவு இன்னது என்று இனிது உணர்ந்து நல்
 வழியில் நடவாத துட்டன்
 மாதவரை வைது உள்ள துட்டன் நான் ஆகலின்
 வண்மை அன்பைப் பெருக்கித்
 தினமும் நின் சேவடி இருக்க இன்று ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவசுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! பெரும் பொன் புதையல் பெற ஆசை

கொண்டு கோயிலுக்குச் சென்று, காலையும் மாலையும் வணங்கி, தான் நினைத்தபடிக்கு அப்புதையல் கிடைக்காத போது, இது கடவுள் இல்லை வெறுங்கல்லென்று இழித்துரைத்த தீயவன்; மனைவி மக்களையும் சுற்றத்தாரையும் விட்டுவிட்டு வேறு பெண்ணைத் தேடிய தீயவன்; தெரு வழியில் செல்வோரைப் புகழ்ந்து அவர் தரும் பொருள்களை வாங்கி மிகவும் மகிழ்ந்த தீயவன்; மனம் என்பது இன்னது, அறிவு என்பது இன்னது என்று நன்கு அறிந்து நல்ல வழியில் ஒழுகாத தீயவன்; நான் பெருந்தவசிகளை வைத தீயோன்; ஆதலால் வளமான அன்பைப் பெருக்கித் தினமும் உனது சிவந்த திருவடியிலிருக்குமாறு அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 46

வந்தவரை வம்மினென் றழையாத துட்டனுயர்
 மறையோரை வைததுட்டன்
 மடவிதவை யைக்கூடி யுண்டாய கருவினை
 மருந்தா லழித்ததுட்டன்
 நந்தன மடந்தட மழித்திட்ட துட்டனன்
 னட்பைப் பகைத்ததுட்டன்
 நவிலுரையி லேதவறு காணினுஞ் சொன்னதே
 ஞாயமென் றோதுதுட்டன்
 சொந்தமில் லாததைச் சொந்தமது செய்வெனத்
 தொந்தரைகள் செய்ததுட்டன்
 சோரர்தஞ் சொத்துண்ட துட்டனா னாகலிற்
 றுகளிலன் பைப்பெருக்கிச்
 சிந்தாத செல்வமது தந்தென்று மாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ஞரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

வந்தவரை வம்மின் என்று அழையாத துட்டன் உயர்
 மறையோரை வைத துட்டன்
 மட விதவையைக் கூடி உண்டாய கருவினை
 மருந்தால் அழித்த துட்டன்
 நந்தனம் மடம் தடம் அழித்திட்ட துட்டன் நன்
 நட்பைப் பகைத்த துட்டன்
 நவில் உரையிலே தவறு காணினும் சொன்னதே
 ஞாயம் என்று ஒது துட்டன்

சொந்தம் இல்லாததைச் சொந்தம் அது செய் எனத்
 தொந்தரைகள் செய்த துட்டன்
 சோர்தம் சொத்து உண்ட துட்டன் நான் ஆகலில்
 துகள் இல் அன்பைப் பெருக்கிச்
 சிந்தாத செல்வம் அது தந்து என்றும் ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சீவ கப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! வீடு தேடி வந்தவர்களை 'வாருங்கள்'
 என்று அன்புடன் அழையாத தீயோன்; வேதமுணர்ந்த வேதியரை
 வைத தீயவன்; இளம் விதவையைப் புணர்ந்து அதனால்
 அவளுக்குண்டான கருவினை மருந்தினால் அழித்த தீயவன்;
 நந்தவனம், மடம், திருக்குளம் ஆகியவற்றை அழித்திட்ட தீயவன்;
 நல்ல நட்பைப் பகைத்துக்கொண்ட தீயவன்; கூறும் உரையில்
 பிறர் பிழை கண்டு கூறினாலும், தான் சொன்னதே சரி என்று
 ஞாயம் கூறும் தீயவன்; தனக்குச் சிறிதும் சொந்தமில்லாத
 பொருளைச் சொந்தமென்று கவர்ந்துகொள்ள அப்பொருளுக்குச்
 சொந்தமானவருக்குத் தொந்தரைகள் செய்த தீயவன்; கள்வர்
 களவாடி வந்த பொருளை உண்டவன் நான். ஆதலால்,
 குற்றமில்லாத அன்பைப் பெருக்கி அழியாத அருட்செல்வமது
 தந்து என்னை அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 47

ஞானநூ லின்படி நடக்கமன மில்லாமல்
 ஞானமே தென்றதுட்டன்
 நரசன்ம மாப்பிறந் தெவரறிந் தாரெனா
 நல்லவரை யெள்குதுட்டன்
 ஞானவா னானவர்கள் சாகா திருந்தார்கொ
 னவிலுவி ரென்றதுட்டன்
 நன்னருயர் தேவால யச்சொத்தை விற்றுண்டு
 நல்குரவு நண்ணுதுட்டன்

ஞானமுனி போலவே பொய்வேட மிட்டன்பர்
 நற்பொருள் கவர்ந்ததுட்டன்
 நடையைக் குறைத்திட்ட துட்டனா னாகலி
 னலங்கொளன் பைப்பெருக்கித்
 தேனினு மினிக்குமமு தம்பகுத் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ஞரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

ஞான நரலின்படி நடக்க மனம் இல்லாமல்
 ஞானம் ஏது என்ற துட்டன்
 நர சன்மமாய்ப் பிறந்து எவர் அறிந்தார் எனா
 நல்லவரை என்கு துட்டன்
 ஞானவான் ஆனவர்கள் சாகாது இருந்தார் கொல்
 நவிலுவீர் என்ற துட்டன்
 நன்னர் உயர் தேவஆலயச் சொத்தை விற்று உண்டு
 நல் குரவு நண்ணு துட்டன்
 ஞான முனி போலவே பொய் வேடம் இட்டு அன்பர்
 நற்பொருள் கவர்ந்த துட்டன்
 நடையைக் குறைத்திட்ட துட்டன் நான் ஆகலின்
 நலம் கொள் அன்பைப் பெருக்கித்
 தேனினும் இனிக்கும் அமுதம் பகுத்து ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்ளறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! ஞானநூல்கள் கூறுகின்ற கருத்துப்படி
 ஒழுக் மனமில்லாமல், “ஞானம் ஏது? அப்படி ஒன்றுமில்லை” என்ற
 தீயவன்; ‘ மக்களாய்ப் பிறந்தவருள் எவர் ஞானத்தை அறிந்தார்?
 என நல்லவரை எள்ளி நகையாடும் தீயவன்;’ ‘ஞானவான்
 என்பவர்கள் சாகாமல் இருந்தார்களோ?’ கூறுங்கள் என்ற தீயவன்;
 நன்கு உயர்ந்த திருக்கோயிலின் சொத்தை விற்று உண்டு
 வறுமையைத் தேடிக் கொண்ட தீயவன்; ஞானமுனி போலவே பொய்
 வேடம் புனைந்து அன்பர்களுடைய சிறந்த பொருள்களைக் கவர்ந்த
 தீயவன்; நல்ல நடத்தையைக் குறைத்திட்ட தீயவன் நான்.

ஆதலால், நன்மை தரும் அன்பைப் பெருக்கித் தேனினும் இனிக்கும்
அமுதத்தை அளித்து, என்னை அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 48

முதலைக் கனாவினுங் காணாது முதலாளு
முதலாளி யென்றதுட்டன்
முன்னொன்று பின்னொன்று பேசியே சிக்கெட்ட
மூதேவி யாயதுட்டன்
உதவிபுரி கின்றவர்க் கவதிபுரி துட்டனாயு
முயிர்களை வதைத்ததுட்டன்
உற்றபிணி தீர்த்தவர்க் கோதிய படிக்கொன்று
முதவா தலைத்ததுட்டன்
இதவான நீதிக ளியம்புநூ லர்த்தத்தை
யேற்றபடி சொற்றதுட்டன்
எரிமூட்டி யிறுமாந்த துட்டனா னாகலி
னியாணரன் பைப்பெருக்கிச்
சிதமருவு நின்சரண வாழ்வளித் தாளரோ
தித்திக்கு முத்திமுதலே
தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
சிவசுப்பிர மணியதேவே.

முதலைக் கனாவினும் காணாது முதல் ஆளும்
முதலாளி என்ற துட்டன்
முன்னொன்று பின்னொன்று பேசி ஏசிக் கெட்ட
மூதேவி ஆய துட்டன்
உதவி புரிகின்றவர்க்கு அவதிபுரி துட்டன் உயும்
உயிர்களை வதைத்த துட்டன்
உற்றபிணி தீர்த்தவர்க்கு ஒதியபடிக்கு ஒன்றும்
உதவாது அலைத்த துட்டன்
இதவான நீதிகள் இயம்பு நூல் அர்த்தத்தை
ஏற்றபடி சொற்ற துட்டன்
எரிமூட்டி இறுமாந்த துட்டன் நான் ஆகலின்
யாணர் அன்பைப் பெருக்கிச்
சிதமருவு நின் சரண வாழ்வு அளித்து ஆள் அரோ
தித்திக்கும் முத்தி முதலே
தெள்ளறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! கனாவில் கூட முதலைக் காணாதவன் தன்னை “முதலை ஆளும் முதலாளி நான்” என்ற தீயவன். ஒருவர் முன்னிலையில் அவரைப் புகழ்ந்து பேசி, அவரில்லாத இடத்தில் அவரை இகழ்ந்து பேசி ஏசிக் கெட்ட மூதேவியான தீயவன்; தமக்கு உதவி செய்கின்றவர்களுக்குத் துன்பத்தைச் செய்யும் தீயவன்; வாழும் உயிர்களைக் கொன்ற தீயவன்; தமக்குண்டான நோயைத் தீர்த்த மருத்துவர்க்கு, அவருக்குக் கொடுப்பதாகச் சொன்னபடிக்கு ஒரு காசும் கொடுக்காது அலைக்கழிவு செய்த தீயவன்; நல்ல நீதி நூல்களின் பொருளை உள்ளபடி உரைக்காமல் தனக்கு ஏற்றபடிக்கூறும் தீயவன்; வேள்வித் தீயை வளர்த்துச் செருக்குற்ற தீயவன் ஆதலால், புதிய அன்பைப் பெருக்கி, ஞானம் பொருந்திய உனது திருவடியில் வாழும் வாழ்வை அளித்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

49

ஏசறு மனோநாச சகநிட்டை புரிவோ
 ரிருக்கையை யழித்ததுட்டன்
 இல்லாத விடயத்தை யுண்டென்னு முறுதிமுறி
 யெழுதிக் கொடுத்ததுட்டன்
 தேசிகளை வஞ்சித்த துட்டன்மனு வென்கின்ற
 சீர்மையில் லாததுட்டன்
 செய்வதெல் லாஞ்செய்து தெய்வமே யிப்படிச்
 செய்தையே யென்றதுட்டன்
 ஆசில்பதி விரதையை யையென்ற துட்டனின்
 னருளைப் பழித்ததுட்டன்
 ஆணிலும் பெண்ணிலுந் துட்டனா னாகலி
 னகண்டவன் பைப்பெருக்கித்
 தேகடைய வுன்சரண வின்பளித் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ஞரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

ஏச அறு மனோ நாச சக நிட்டை புரிவோர்
 இருக்கையை அழித்த துட்டன்
 இல்லாத விடயத்தை உண்டு என்னும் உறுதி முறி
 எழுதிக் கொடுத்த துட்டன்

தேசீகனை வஞ்சித்த துட்டன் மனு என்கின்ற
 சீர்மையில்லாத துட்டன்
 செய்வது எல்லாம் செய்து தெய்வமே இப்படிச்
 செய்தையே என்ற துட்டன்
 ஆக இல் பதி வீரதையை அட என்ற துட்டன் நன்
 அருளைப் பழித்த துட்டன்
 ஆணிலும் பெண்ணிலும் துட்டன் நான் ஆகலின்
 அகண்ட அன்பைப் பெருக்கித்
 தேச உடைய உன் சரண இன்பு அளித்து ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சீவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! குற்றமற்ற மனத்தை அழிக்கும் சதா
 நிட்டை புரிவோர் இடத்தை அழித்த தீயவன்; இல்லாத விஷயத்தை
 இருப்பதாகக் கூறி உறுதி முறி எழுதிக் கொடுத்த தீயவன்; ஆசிரியனை
 வஞ்சித்த தீயவன்; மனிதன் என்கின்ற சிறப்பு இல்லாத
 தீயவன்; செய்யும் குற்றமெல்லாம் செய்துவிட்டுத் தெய்வமே
 இப்படி என்னைச் செய்துவிட்டாயே என்ற தீயவன்; குற்றமற்ற
 பதிவிரதையை “அட” என்றழைத்த தீயவன்; உன் அருளைப்
 பழித்துப் பேசிய தீயவன்; ஆண் பெண் என்னும் மானிட
 வருக்கத்தில் நானே தீயவன் ஆதலின், எல்லையற்ற அன்பைப்
 பெருக்கி, ஒளியுடைய உன் திருவடியின்பத்தை அளித்து அடிமை
 கொண்டருள்வாயாக!

50

31 - முதல் இந்த 50 வரையுள்ள இருபது பாட்டுக்களிலுங் கூறப்பட்ட குற்றங்கள் பலவுள், இந்நூல் பாடவந்த பிறப்பில் நூலாசிரியர் சிலசெய்து பல செய்யாதிருப்பினுஞ் செய்யாத பலவற்றை முன்னைய பிறப்புக்களிற் செய்திருக்கலாமெனும் அனுமானத் தாபனமாகவும், குயின்ற குற்றங்களைப் பிறருமறிந்து செய்தலொழிந்து நன்னெறியினடக்க வறிவறுத்தொரு நற்போதகமாகவும் மேலைப் பாடல்களி லவைகளை விளக்கி யருளினரென இங்ஙனம் பொருள் கோடல் வேண்டும். ஆனந்தமுகிலெனும் பத்தில் ஐயவினாவாக வரும் ஓகாரங்களும் இவ்வனுமானத் தாபனத்தை யுறுதிப்படுத்தும். பேய்களைத் தொழுங் குற்றமில்லா நூலர் அதனையுங் கூறிக்கொண்டனரே. இன்னபல்ல.